

Arrest

**nr. 117 236 van 20 januari 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X en X en X en X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 22 februari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen S. K., Y. J. en N. J. en hun advocaat M. VAN NIEUWENBORGH, die tevens de verzoekende partij A. J. *alias* A. S. vertegenwoordigt, en van advocaat E. IMPENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen, op 27 december 2012 het Rijk binnen en dienden er op 28 december 2012 een asielaanvraag in.

1.2. Een consultatie van de Eurodac-databank toonde aan dat verzoekers op 15 november 2012 een asielaanvraag hadden ingediend in Polen. Hierop richtten de Belgische autoriteiten op 22 januari 2013 een terugnameverzoek in toepassing van artikel 16.1.c van de Verordening 343/2003 (EG) van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling voor een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening) aan de Slowaakse autoriteiten. De Slowaakse autoriteiten stemden op 5 februari 2013 in met de terugname van verzoekers.

1.3. Op 22 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissingen werd op dezelfde dag aan verzoekers ter kennis gebracht.

Dit vormen de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten J. A. alias S. A. geboren te (...), op (...) van nationaliteit te zijn : Afghanistan die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING : België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Slowakije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003. De betrokkene en zijn partner (OV 7632140) en hun twee minderjarige kinderen vroegen op 28.12.2012 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 15.11.2012 asiel vroeg in Slowakije. Tijdens zijn verhoor en na confrontatie met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek stelde de betrokkene dat hij Afghanistan ongeveer tweeënhalve maand voor zijn aankomst in België verliet. De betrokkene stelde niet te weten via welke landen hij reisde. In een land, waarvan hij de naam niet kent, werd hij door de politie aangehouden. Zijn vingerafdrukken werden daar geregistreerd, maar hij diende daar naar eigen zeggen geen asielaanvraag in. Hij reisde vanuit dat land verder en kwam op 27.12.2012 in België aan. We benadrukken dat het vingerafdrukkenonderzoek onweerlegbaar aantoont dat de betrokkene wel asiel vroeg in Slowakije. Op 22.01.2013 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Slowaakse instanties, die op 05.02.2013 op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor terugname en met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, nadat hij reeds asiel vroeg in Slowakije (vraag 38) en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene antwoordde dat niet hijzelf voor België koos, maar zijn oom met een "smokkelaar" afsprak dat de betrokkene en zijn gezin naar België zouden worden gebracht. De betrokkene herhaalde dat hij geen asiel vroeg in Slowakije en de uitdrukkelijke bedoeling had om asiel te vragen in België. Hij voegde toe dat hij slecht werd behandeld door de Slowaakse politie. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003. Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Slowakije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij geen asiel vroeg in Slowakije merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek onweerlegbaar aantoont dat de betrokkene dit wel deed. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij slecht werd behandeld door de Slowaakse politie merken we op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze verklaring te beoordelen. De betrokkene duidde dit niet nader en verduidelijkte niet, waaruit de vermeende slechte behandeling zou hebben bestaan. Dit impliceert dat aan de hand van deze algemene verklaring niet kan worden aangenomen dat de betrokkene door overdracht aan Slowakije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM. Slowakije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming

van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Slowakije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Slowaakse instanties erkenden hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en stemden in met zijn terugname op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003. Dit betekent dat de door de betrokkene op 15.11.2012 in Slowakije ingediende asielaanvraag nog niet werd afgesloten. De Slowaakse instanties zullen na overdracht het onderzoek van de asielaanvraag van de betrokkene kunnen hervatten en verder zetten. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. De betrokkene zal als asielzoeker gemachtigd zijn te verblijven in Slowakije en de door de wet voorziene opvang en bijstand ontvangen. Slowakije is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Slowaakse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Slowakije kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Slowaakse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Slowakije kent onafhankelijke beroepsinstanties inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor op uitzondering van zijn gezin geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 07.01.2013 geen melding van gezondheidsproblemen. Ook daarna werden door de betrokkene geen attesten of andere elementen betreffende zijn gezondheid aangevoerd. Er is dan ook geen aanleiding om te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan de Slowaakse instanties zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege redenen van gezondheid bij overdracht aan Slowakije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij bij overdracht aan Slowakije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Slowaakse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening 343/2003. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Slowaakse instanties.”

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten K. S. geboren te (...), op (...) van nationaliteit te zijn : Afghanistan die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING: België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Slowakije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003. De betrokkene en haar partner (OV 7632138) en hun twee minderjarige kinderen vroegen op 28.12.2012 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 15.11.2012 asiel vroeg in Slowakije. Tijdens haar verhoor en na confrontatie met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek stelde de betrokkene dat ze Afghanistan ongeveer tweeënhalve maand voor haar aankomst in België verliet. De betrokkene stelde niet te weten via welke landen ze reisde. Onderweg, op een bepaalde plaats, waarvan ze de naam niet kent, werd ze door de politie aangehouden. Haar vingerafdrukken werden daar geregistreerd, maar ze diende daar naar eigen zeggen geen asielaanvraag in. Ze reisde van die plaats verder en kwam op 27.12.2012 in België aan. We benadrukken dat het vingerafdrukkenonderzoek onweerlegbaar aantoont dat de betrokkene wel asiel vroeg in Slowakije. Op 22.01.2013 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Slowaakse instanties, die op 05.02.2013 op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor terugname en

met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en haar kinderen. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België, nadat ze reeds asiel vroeg in Slowakije (vraag 38) en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene antwoordde dat niet zij voor België koos, maar de moeder van haar partner met een "smokkelaar" de reis regelde. Ze stelde verder dat haar zus in België verblijft. Volgens de betrokkene zouden in België de mensenrechten meer worden gerespecteerd. De betrokkene verklaarde dat ze slecht werd behandeld door de Slowaakse politie. Zij en haar gezin zouden anderhalve maand zijn vastgehouden in een gesloten centrum. Ze zouden de politie geld hebben gegeven om een maaltijd te bestellen, maar ze zouden er geen hebben gekregen. Verder zouden ze niet de mogelijkheid hebben gehad om te douchen. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003. Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze bij een overdracht aan Slowakije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat ze slecht werd behandeld door de Slowaakse politie merken we op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze verklaringen te beoordelen. In verband met de bewering dat ze geen eten kregen en geen mogelijkheid kregen om te douchen benadrukken we dat Slowakije de Europese regelgeving inzake opvang van asielzoekers omzette in nationale wetgeving. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkene in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige opvang worden verstrekt. De Belgische instanties gaan er dan ook van uit dat Slowakije deze regelgeving zal respecteren. We voegen toe dat de Slowaakse wetgeving stipuleert dat asielzoekers na een tijdelijk verblijf van dertig dagen in een "reception centre", waarbinnen ondermeer een gezondheidsonderzoek plaatsvindt, worden doorverwezen naar een "accomodation centre". Betreffende de aanwezigheid van de zus van de betrokkene in België merken we op dat de betrokkene tijdens haar verhoor zelf opmerkte dat ze geen contact had met haar zus, maar ze nu wel wil gaan opzoeken. Ze weet niet waar en in welke hoedanigheid haar zus in België verblijft. Er moet worden dat dit familielid ten overstaan van de betrokkene niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. Dit impliceert dat artikels 7 en 8 van Verordening in dit geval niet van toepassing zijn. Verder is er op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier geen aanleiding om te besluiten dat de nabijheid van de betrokkene bij haar zus wenselijk is vanwege een toestand van afhankelijkheid. Slowakije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Slowakije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Slowaakse instanties erkennen hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en stemden in met haar terugname op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003. Dit betekent dat de door de betrokkene op 15.11.2012 in Slowakije ingediende asielaanvraag nog niet werd afgesloten. De Slowaakse instanties zullen na overdracht het onderzoek van de asielaanvraag van de betrokkene kunnen hervatten en verder zetten. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De betrokkene zal als asielzoeker gemachtigd zijn te verblijven in Slowakije en de door de wet voorziene opvang en bijstand ontvangen. Slowakije is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Slowaakse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Slowakije kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Slowaakse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Slowakije kent onafhankelijke beroepsinstanties inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen

voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor op uitzondering van zijn gezin geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens haar verhoor d.d. 07.01.2013 melding van stress en psychische problemen. De betrokkene bracht echter geen attesten of andere elementen aan, die deze verklaarde problemen staven. Er is dan ook geen aanleiding om te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan de Slowaakse instanties zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege redenen van gezondheid bij overdracht aan Slowakije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze bij overdracht aan Slowakije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Slowaakse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening 343/2003. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Slowaakse instanties.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel voeren verzoekers een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zoals aan de staatssecretaris opgelegd door artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekers stellen dat in de motivering van de beslissing van verzoekster het volgende wordt vermeld:

“Ze stelde verder dat haar zus in België verblijft.

[...]

Betreffende de aanwezigheid van de zus van de betrokkene in België merken we op dat de betrokkene tijdens haar verhoor zelf opmerkte dat ze geen contact had met haar zus, maar ze nu wel wil gaan opzoeken. Ze weet niet waar en in welke hoedanigheid haar zus in België verblijft. Er moet worden dat dit familielid ten overstaan van de betrokkene niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003.”

Twee paragrafen verder staat echter te lezen dat:

“De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor op uitzondering van zijn gezin geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.”

Verzoekers betogen dat de tegenstrijdige motivering de motiveringsplicht schendt. Het is daarbij niet relevant dat de aanwezigheid van de zus van verzoekster op grondgebied niets verandert aan de situatie van verzoekster. Voor zover de tegenstrijdigheid het gevolg is van een onzorgvuldigheid schendt de bestreden beslissing tevens de zorgvuldigheidsplicht.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het feit dat verzoekster verklaarde familie te hebben in België mee werd betrokken in de beoordeling. Nog daargelaten dat verzoekster niet kan beschouwd worden als een gezinslid in de zin van artikel 2, i) van Verordening 343/2003 werd er in de bestreden beslissing omstandig gemotiveerd waarom men tot het besluit gekomen is dat er op grond van de verklaringen van verzoekster in samenhang met de elementen uit het dossier geen aanleiding is om te besluiten dat een hereniging van verzoekster en haar zus wenselijk is om reden dat de ene afhankelijk is van de hulp van de andere. De bestreden beslissing stelde dienaangaande: *“Betreffende de aanwezigheid van de zus van de betrokkene in België merken we op dat de betrokkene tijdens haar verhoor zelf opmerkte dat ze geen contact had met haar zus, maar ze nu wel wil gaan opzoeken. Ze weet niet waar en in welke hoedanigheid haar zus in België verblijft. Er moet worden dat dit familielid ten overstaan van de betrokkene niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. Dit impliceert dat artikels 7 en 8 van Verordening in dit geval niet van toepassing zijn. Verder is er op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier geen aanleiding om te besluiten dat de nabijheid van de betrokkene bij haar zus wenselijk is vanwege een toestand van afhankelijkheid.”*

Dat de bestreden beslissing vervolgens vermeldt dat *“De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor op uitzondering van zijn gezin geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.”* berust zichtbaar op een materiële vergissing die zich via onzorgvuldig knip- en plakwerk (van de ene naar de andere beslissing) heeft voorgedaan. Uit de bestreden beslissing van de echtgenoot blijkt immers dat hij uitdrukkelijk verklaarde op uitzondering van zijn gezin geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. De zin heeft bijgevolg enkel betrekking op verzoeksters echtgenoot waarbij diens verklaring wordt hernomen. Dit blijkt alleen al uit het gebruik van de woorden *‘zijn verhoor’*.

Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3. Verzoekers halen voorts een schending van de motiveringsplicht aan in beide beslissingen en citeren hieruit als volgt:

“In verband met de bewering dat ze geen eten kregen en geen mogelijkheid kregen om te douchen benadrukken we dat Slowakije de Europese regelgeving inzake opvang van asielzoekers omzette in nationale wetgeving. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkene in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige opvang worden verstrekt. De Belgische instanties gaan er dan ook van uit dat Slowakije deze regelgeving zal respecteren.” (eigen onderlijning)

“Slowakije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Slowakije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.” (eigen onderlijning)

“Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Slowaakse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.” (eigen onderlijning)

Verzoekers stellen voorts dat de staatsecretaris ervan uitgaat dat Slowakije de conventie van Genève, het EVRM en de Europese regelgeving inzake opvang van asielzoekers respecteert louter op grond van het feit dat Slowakije deze verdragen heeft ondertekend en deze regelgeving heeft omgezet in nationale

wetgeving. Het Hof van Justitie heeft echter geoordeeld dat het loutere feit dat een lidstaat het verdrag van Genève en het EVRM heeft geratificeerd niet het onweerlegbaar vermoeden vestigt dat deze staat die verdragen ook naleeft en de asielzoekers behandelen op een wijze die mensenrechten eerbiedigt. Uit een recent arrest van het EHRM blijkt duidelijk dat Slowakije haar verdragsverplichtingen zoals die voorkomen in het verdrag van Genève en het EVRM niet nakomt. In deze zaak veroordeelde het Hof Slowakije omdat deze een Algerijnse burger had teruggestuurd naar Algerije wetende dat deze daar het reëel gevaar liep om te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending uitmaken van artikel 3 EVRM. Dit toont duidelijk aan dat Slowakije het beginsel van non-refoulement zoals tevens gewaarborgd door richtlijn 2004/83/EG niet respecteert. Bovendien blijkt uit het relaas van verzoekers dat zij slecht werden behandeld door de Slowaakse politie. Zij werden anderhalve maand vastgehouden in een gesloten centrum waar zij vaak geen eten hadden en niet konden douchen. Dergelijke behandeling houdt een schending in van artikel 7 en 13 van de richtlijn 2003/9/EG. Het getuigt dan ook van een onzorgvuldige afweging van de motieven dat de staatssecretaris meent dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat der Slowaakse autoriteiten de minimumnormen niet respecteren. De verklaringen van verzoeker samen met de rechtspraak van de Europese hoven maken het aannemelijk dat verzoekers bij een overdracht aan Slowakije het risico lopen om blootgesteld te worden aan een schending van de mensenrechten. De assumpties waarop de beslissingen steunen zijn feitelijk en juridisch onjuist en kunnen deze dan ook niet dragen. Verweerder heeft aldus het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden doordat hij heeft nagelaten de gevolgen van zijn verzoek in het licht van de heersende situatie in Slowakije en de ervaring van verzoekers in Slowakije af te toetsen tegen het verbod om verzoekers te onderwerpen aan een risico op schending van hun fysieke integriteit en het verbod hen te onderwerpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

2.4. Voor wat de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht betreft kan worden verwezen naar wat sub 2.2. werd uiteen gezet. Dit onderdeel van het middel zal derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht worden bekeken.

Waar verzoekers aanvoeren dat zij bij een overdracht naar Slowakije een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan een schending van de mensenrechten beperken zij zich tot louter blote beweringen. Immers blijkt uit de bestreden beslissing dat Slowakije de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) waardoor ervan kan worden uitgegaan dat dit land de hieruit voortvloeiende verdragsverplichtingen, waaronder het non-refoulementbeginsel, nakomt. Ook blijkt uit de bestreden beslissing dat de Slowaakse instanties hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene erkenden en instemden met haar terugname op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003. Dit betekent dat de door de betrokkene op 15 november 2012 in Slowakije ingediende asielaanvraag nog niet werd afgesloten en door de Slowaakse instanties zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Slowaakse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

De door verzoekers bijgebrachte arresten van het EHRM, L. t. Slowakije van 24 september 2012 alsook het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaken C-411/10 en C-493/10 doen hieraan geen afbreuk. De feitelijke gegevens in het eerst genoemde arrest zijn immers in geen enkel opzicht identiek. In het arrest L. t. Slowakije was de betrokkene in Algerije in absentia veroordeeld tot levenslange opsluiting wegens lidmaatschap van een terroristische organisatie. Hij werd teruggestuurd naar Algerije nadat Slowakije was ingegaan op het verzoek tot uitlevering. Het Hof besloot dat er, in acht genomen de concrete omstandigheden van de zaak, een schending van de artikelen 3, 13 en 34 van het EVRM kon worden vastgesteld. Het voormelde arrest van het Hof van Justitie was een antwoord op een prejudiciële vraag waarbij het Hof oordeelde dat het loutere feit dat een lidstaat het verdrag van Genève en het EVRM heeft geratificeerd niet het onweerlegbare vermoeden met zich meebrengt dat deze staat de verdragen ook naleeft en de asielzoekers behandelt op een wijze die de mensenrechten eerbiedigt.

Waar verzoekers ten slotte betogen dat zij slecht behandeld werden door de Slowaakse politie, dat zij anderhalve maand werden vastgehouden in een gesloten centrum waar zij vaak geen eten hadden en niet konden douchen stelt de Raad vast dat verzoekers zich ook hier beperken tot louter blote beweringen die geenszins gestaafd worden door concrete elementen waardoor de gegrondheid van deze verklaringen niet kan worden beoordeeld. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat Slowakije

de Europese regelgeving inzake opvang van asielzoekers omzette in nationale wetgeving. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkenen in hun hoedanigheid van kandidaat-vluchtelingen de nodige opvang worden verstrekt. De Slowaakse wetgeving stipuleert voorts dat asielzoekers na een tijdelijk verblijf van dertig dagen in een "reception centre", waarbinnen onder meer een gezondheidsonderzoek plaatsvindt, worden doorverwezen naar een "accomodation centre". Verzoekers zijn derhalve als asielzoekers gemachtigd te verblijven in Slowakije en de door de wet voorziene opvang en bijstand te ontvangen. Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit blijkt dat deze informatie niet correct zou zijn.

Het enige middel in zoverre ontvankelijk is ongegrond.

2.5. Het persartikel d.d. 28 november 2013 ten slotte dat door verzoeker ter terechtzitting wordt neergelegd wordt uit de debatten geweerd aangezien verwerende partij op het ogenblik van het nemen van haar beslissing op 22 februari 2013 hiermee geen rekening kon houden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER